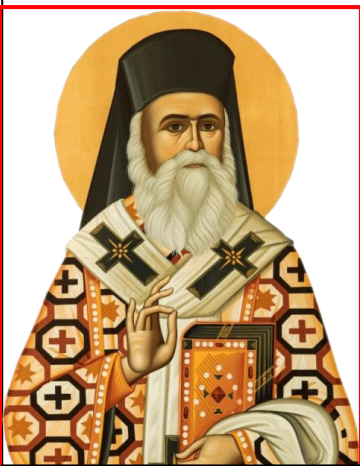

DESPRE PRIETENIE

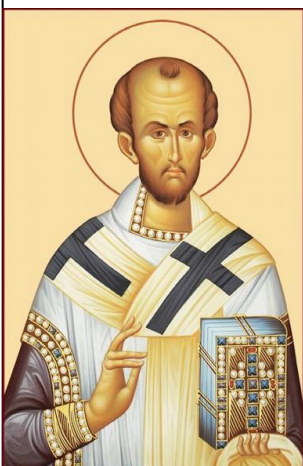
Sfântul Ierarh Nectarie
de la Eghina, icoană

Prietenia este iubirea sufletului sănătos față de un alt suflet sănătos. Prietenia este sfântă, curată, nevinovată, fidelă, neschimbătoare, sinceră, temerară, adevărată, veșnică. Prietenia este o virtute, pentru că își are sălașul în ethos și în buna educație a sufletului sănătos; căci nu se unește decât cu virtutea și este iubitoare de virtute, îmbrățișând-o și rămânând cu ea în veci. Prietenia, ca virtute, se lasă atrasă de ceea ce-i este asemenea și își afla odihna în virtuțile care se înrudesc. Prietenia este legătura dintre suflete asemănătoare. Este o pătimire a sufletului drept-cugetător, care se leagă printr-o iubire puternică de cei care-i sunt dragi, unind prin dorință, într-o singură realitate, sufletele care prin firea lor au tendința să fie despărțite. Prietenia are un ethos statornic, ce nu face concesii. Prietenia este un anume fel de plăcere morală care îndulcește sufletul. Prietenia îndură orice, prin compasiune și solidaritate. Aristotel a spus: „Prietenia este un suflet care locuiește în două trupuri“.

Prietenia este mai puternică decât iubirea născută din înrudire, fiindcă iubirea din înrudire este rodul necesității pe când prietenia aparține liberei alegeri. Prietenia impune evlavie față de cele pe care prietenii le consideră a fi sfinte, curăție în modul de viață, integritate în ceea ce privește deprinderile morale, fidelitate în caracter, statornicie în decizii, sinceritate în cuvinte, îndrăzneala în susținerea a ceea ce este corect și folositor și în a spune adevărul. Prietenia este susținătoarea pe pământ a bunăstării și fericirii a doi oameni buni, pentru că prietenia nu poate să se nască prin firea ei decât între oameni buni. Platon spune: „Prietenia este armonia în cuget, cât privește rele bune și drepte, alegerea aceluiași mod de viață, a aceluiași fel de gândire în ceea ce privește opțiunile [de viață] și faptele, unirea în cuget în ceea ce privește împreună-viețuirea în respect, părtașia atât la bine, cât și la rău“. Există trei feluri de prietenie: *în acord cu virtutea, din interes și din obișnuință*, dar cea mai bună este cea *în acord cu virtutea*; pentru că cea mai statornică iubire este cea întemeiată pe virtute.

(Sfântul Nectarie din Eghina, „Cunoaște-te pe tine însuși sau Despre virtute“)

Să-I mulțumești lui Dumnezeu și pentru cele mai mari încercări

Sfântul Ioan Gură
de Aur,
icoană

Lumea îl cunoaște astăzi pe Iov, după atâtea și atâtea veacuri, nu pentru că dădea din averea sa săracilor, ci pentru că atunci când a rămas fără avere nu s-a pierdut cu firea; nu pentru că îi îmbrăca pe cei goi cu haine făcute din lâna oilor sale, ci pentru că atunci când a căzut foc din cer și a ars toate turmele sale, el l-a slăvit pe Dumnezeu.

Înainte, îmbrăcându-i pe săraci, era milostiv; după aceea, slăvindu-l pe Dumnezeu pentru nenorocirea sa, s-a făcut purtător al înțelepciunii cerești. Înainte îi miluia pe săraci, după aceea l-a slăvit pe Dumnezeu.

Nu a spus în sine: De ce am pățit toate acestea? De ce s-au pierdut turmele mele din care hrăneam mii de oameni? Și dacă eu nu eram vrednic să mă bucur de o asemenea avere, de ce nu s-a milostivit Dumnezeu măcar de săraci? Nici un asemenea gând nu i-a trecut prin cap. Dimpotrivă, cunoscând că Dumnezeu pe toate le rânduieste spre folosul nostru, l-a mulțumit. Să-I mulțumești lui Dumnezeu atunci când totul îți merge bine nu este un lucru de mirare. Dar să-I mulțumești pentru încercările cele mai mari este minunat și vrednic de laudă.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, *Problemele vieții*)